

Dette indebærer efter den foreslåede bestemmelse i § 3 bl.a., at driftsmidlet eller skibet skal være leveret til virksomheden inden udgangen af indkomståret. Stk. 2, 2. pkt., i den foreslåede bestemmelse indeholder endvidere reglen om, at salgssummen for driftsmidler og skibe, der er solgt i indkomstårets løb, fradrages saldoværdien. Af bestemmelsen fremgår, at salgssummen fradrages på det tidspunkt, hvor der er sket *levering*. Dette indebærer en ændring i forhold til gældende ret, hvor der lægges vægt på det tidspunkt, hvor salget er *aftalt*. Herved fjernes det »hul« i afskrivningerne, der efter gældende ret kan opstå, hvor hverken sælger eller køber kan afskrive på driftsmidlet, fordi salgssummen for solgte driftsmidler og skibe fradrages saldoværdien allerede i aftaleåret, uanset om driftsmidlet eller skibet først måtte blive leveret til køberen i det følgende indkomstår. Ved »levering« forstås levering i købelovens forstand som omtalt ovenfor i bemærkningerne til den foreslåede § 3. En negativ saldoværdi behandles i overensstemmelse med bestemmelsen i forslagens § 8.

Den foreslåede bestemmelse har koncentreret indholdet af den gældende lovs § 2 i en kortere form. I den forbindelse er det ikke fundet nødvendigt at videreføre den gældende lovs § 2, stk. 5, om opgørelse af den ultimosaldo, der skal overføres til det følgende indkomstår, idet dette nu følger af den foreslåede bestemmelses stk. 2, sidste pkt., hvorefter saldoværdien ved indkomstårets begyndelse udgør det beløb, hvortil driftsmidler og skibe anskaffet i tidligere indkomstår er nedbragt ved afskrivninger.

Afskrivning kan højst udgøre 25 pct. af den afskrivningsberettigede saldoværdi, jf. bestemmelsens stk. 3, mod i dag 30 pct. Nedsættelsen af afskrivningsprocenten skal dog først have virkning fra og med indkomståret 2000.

Bestemmelsens stk. 4 og 5 svarer til den gældende lovs § 2, stk. 8 og 9, jf. omtalen ovenfor, idet bestemmelserne dog også gælder for foreninger omfattet af selskabsskattelovens § 1, stk. 1, nr. 4. Endvidere foreslås det, jf. bestemmelsens stk. 4, at den særskilte afskrivning for indkomståret efter anskaffelsesåret kan ske med indtil 50 pct. af anskaffelsessummen.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 4 om udskydelse af selskabers førsteårs afskrivning er en forholdsvis bred bestemmelse, idet den omfatter enhver type udlejningsvirksomhed. Bestemmelsen omfatter også virksomhed med udlejning af eksempelvis biler, hårde hvidevarer, forbrugerelektronik, entreprenørmaskiner, stilladser, lifte m.v. Bestemmelsen kan således også omfatte udlejning af aktiver, hvor udlejningen er

led i normal forretningsmæssigt drevet virksomhed i selskabet, og hvor anskaffelsen af udlejningsaktiverne ikke primært må tilskrives de tilhørende skattefordele.

Det foreslås på baggrund heraf i stk. 6, at Ligningsrådet skal kunne dispensere fra reglerne om udskydelse af førsteårs afskrivning. Formålet er at friholde selskabers normale forretningsmæssige virksomhed med udlejning af aktiver.

Ligningsrådet skal herefter kunne give dispensation i tilfælde, hvor rådet anser det som godtgjort, at anskaffelsen af aktiver, der enten anskaffes med henblik på udlejning, eller som ved anskaffelsen allerede er udlejet, er et led i normal forretningsmæssigt drevet virksomhed i selskabet og i det væsentlige ikke sker med henblik på udnyttelse af skatteregler.

I tilfælde, hvor anskaffelsen ikke primært sker med henblik på anvendelse af aktiverne i selskabets egen normale virksomhed, men i stedet primært sker med henblik på at reducere selskabets umiddelbare skattebetaling i kraft af adgangen til at foretage skattemæssige afskrivninger på anskaffede udlejningsaktiver, foreligger der som udgangspunkt ikke normal forretningsmæssigt drevet virksomhed. I sådanne tilfælde må det antages, at selskabet ikke ville anskaffe de pågældende udlejningsaktiver, medmindre der kan foretages skattemæssige afskrivninger på disse. Ligningsrådet kan ved behandlingen af dispensationsansøgningerne lægge vægt på, om selskabet er likvidationsmodent, om selskabet før anskaffelsen i det væsentlige var uden økonomisk risiko ved erhvervs-mæssig aktivitet, eller om selskabets ejerforhold i forbindelse med anskaffelsen af aktiverne er ændret væsentligt.

Har udlejning af aktiver derimod været selskabets normale virksomhed eller en del heraf i flere år forud for anskaffelsen, eller har selskabets ejerkreds i det væsentlige været uændret i en årrække forud for anskaffelsen, taler dette som udgangspunkt for at indrømme selskabet dispensation.

Begrundelsen for, at reglerne er udformet som dispensationsregler, er, at det på det foreliggende grundlag ikke er muligt at fastsætte objektive regler for, hvornår et selskabs udlejning af driftsmidler eller skibe i det væsentlige er forretningsmæssigt begrundet og, hvornår et selskabs udlejning af aktiverne i det væsentlige er skattemæssigt begrundet. Der vil i afgrænsningen altid indgå et vist skønselement. Ved at udforme reglerne som dispensationsregler skabes der gennem Ligningsrådets afgørelser efterhånden en praksis for de forhold, der kan begrunde en dispensation for selskabet, og de forhold, der kan begrunde et afslag. Når Ligningsrådet efterhånden har fastlagt en